

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ (2017).

Τὴν Τετάρτην, 20^{ῆν} Ἰουλίου /2^{ον} Αὐγούστου 2017, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ θεσβίτου εἰς τὴν ἐπ’ ὀνόματι αὐτοῦ Ἱερὰν Μονήν, τὴν κειμένην εἰς τὸ μέσον τῆς ἀποστάσεως μεταξύ Ἱερουσαλήμ καὶ Βηθλεέμ καὶ πλησίον τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου τῆς ἀρχαίας Μονῆς τοῦ Καθίσματος τῆς Θεοτόκου.

Ὁ προφήτης Ἡλίας παραμένει εἰς τὴν μνήμην τῆς Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς «ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, τῶν προφητῶν ἡ κρηπὶς, ὁ δεύτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ», ὁ ἔμπλεως ζήλου Κυρίου, ὁ ὑπερασπισάμενος τὰ δικαιώματα τῆς ἀληθείας Αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Ἀχαάβ καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἰεζάβελ. Διὰ προσευχῆς αὐτοῦ ὁ θεὸς κατέπεμψε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον κατέκαυσε τὰς πέτρας καὶ τὰ ξύλα τοῦ θυσιαστηρίου, (Βασιλ. Γ’, Κεφ. ΙΗ’). Προσηυχήθη νὰ μὴν βρέξῃ ὁ θεὸς ἐπὶ τριετίαν καὶ πάλιν ἔλυσε διὰ προσευχῆς τὴν ἀνομβρίαν, (Βασιλ. Γ’, Κεφ. ΙΗ’ 44-46). Ἀνελήφθη ἐν ἄρματι πυρός εἰς οὐρανόν καὶ ἐκεῖθεν ἀπέστειλε διπλὴν τὴν χάριν αὐτοῦ εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ προφήτην Ἐλισσαῖον εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν (Βασιλ. Δ’, Κεφ. Β’).

Πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης αὐτοῦ ἔλαβε χώραν πανήγυρις εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Μονήν, τὴν κειμένην εἰς τὴν περιοχὴν, ἔνθα ὁ προφήτης Ἡλίας ἐκοιμήθη «ὑποκάτω ἀρκεύθου καὶ ἔνθα ἄγγελος Κυρίου ἀφύπνισεν αὐτόν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ καὶ ἔφαγεν ἄρτον καὶ ἔπιεν ὕδωρ καὶ ἐπορεύθη ἐν τῇ ἰσχύϊ τῆς βρώσεως καὶ πόσεως ταύτης τεσσαράκοντα ἡμέρας ἕως ὄρους Χωρήβ», (Βασιλ. Γ’, ΙΘ’, 5-8).

Ἐνταῦθα ἐτελέσθη Ἑσπερινὸς ἀφ’ ἐσπέρας, χοροστατοῦντος τοῦ ἐν Βηθλεέμ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου καὶ θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν τῆς ἐορτῆς, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καὶ τοῦ διακόνου Ἀναστασίου, ψάλλοντος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου δεξιὰ ἑλληνιστί, ρωσιστί καὶ ρουμανιστί καὶ τοῦ κ. Ριμόν Κάμαρ ἀριστερά ἀραβιστί καὶ προσευχομένου εὐσεβοῦς λαοῦ ἐξ Ἱεροσολύμων καὶ τῶν περιχώρων Βηθλεέμ, Μπετζάλλας καὶ Χωρίου τῶν Ποιμένων.

Πρὸς τὸ εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ἔχοντα οὕτως ὡς ἔπεται ἴδε:

«Καὶ ἀνέστη Ἡλίας προφήτης ὡς πῦρ καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς λαμπὰς ἐκαίετο... ἐν λόγῳ Κυρίου ἀνέσχεν οὐρανόν, κατήγαγεν οὕτως τρεῖς πῦρ. Ὡς ἐδοξάσθης, Ἡλίας, ἐν τοῖς θαυμασίοις σου. Καὶ τίς ὁμοίός σοι καυχᾶσθαι»; (Σοφία Σειράχ 48, 1-4). [Κατόπιν παρουσιάσθη ὁ Προφήτης Ἡλίας ὁμοιος πρὸς πῦρ καὶ ὁ λόγος τοῦ ἦτο φλογερός ὡς ἡ λαμπὰς... Διὰ τοῦ λόγου τοῦ ἐκλείσε τὸν οὐρανόν ἀπὸ βροχῆν καὶ ταυτοχρόνως διέταξε καὶ κατῆλθε τρεῖς φορές πῦρ ἐξ οὐρανοῦ. Πόσον ἐδοξάσθης,

ὦ Ἥλία, μέ τά θαυματουργικά σου ἔργα», λέγει ὁ Σειράχ ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, τῶν προφητῶν ἡ κρηπίς, ὁ δεύτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἥλιος ὁ ἔνδοξος, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα καί ὁ ἐπώνυμος αὐτοῦ Ναός, ἵνα πανηγυρικῶς τιμήσωμεν τήν ἐτήσιον μνήμην αὐτοῦ.

Οὗτος κατήγετο ἐκ Θεσβῶν τῆς Γαλαάδ ἐκ τῆς γῆς Ἀράβων καί τῆς φυλῆς τοῦ Νεφθαλείμ. Εἶναι ἡ μεγαλυτέρα μορφή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ὁ ἀκραιφνής φορεὺς τῆς θρησκείας τοῦ ἠθικοῦ μονοθεϊσμοῦ. Τοῦτο μαρτυρεῖται διὰ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς του καί τῶν θαυμάτων του. Εἰς δέ τήν μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἐνεφανίσθη ὁ Ἥλιος μετὰ τοῦ Μωϋσέως, «συλλαλοῦντες μετὰ τοῦ Ἰησοῦ», (Ματθ. 17, 2-3). Ἐξ ἄλλου ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἀναφερόμενος εἰς τήν δύναμιν τῆς προσευχῆς, ἐπικαλεῖται τό παράδειγμα τοῦ προφήτου λέγων:

«Ἥλιος ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καί προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι, καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἕξ· καί πάλιν προσηύξατο, καί ὁ οὐρανὸς ὑετόν ἔδωκε καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπὸν αὐτῆς», (Ἰακ. 5, 17-18).

Περιττόν νά ἐπισημάνωμεν ὅτι ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς τοῦ Ἥλιου ἔχει ὡς πηγὴν αὐτῆς τόν ἔνθεον ζῆλον τοῦ προφήτου, δηλαδή τήν μεγάλην καί ἀκλόνητον αὐτοῦ πίστιν εἰς τόν Θεόν. Ἡ δέ αἰφνίδιος ἐμφάνισις τοῦ προφήτου τούτου ὡς καί ὁ θάνατος αὐτοῦ, δηλώνουν τήν ὑπέρτατον καί ἄμεσον ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ εἰς τήν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι καταπατοῦν καί ἀδικοῦν τήν ἀλήθειαν διὰ πάσης μορφῆς εἰδωλολατρείας καί τοῦ αἰσχροῦ αὐτῶν βίου, ὡς κηρύττει καί ὁ Θεὸς Παῦλος λέγων: «Ἀποκαλύπτεται γάρ ὁργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καί ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τήν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων, διότι τό γνωστόν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστίν ἐν αὐτοῖς, ὁ γάρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφάνέρωσε», (Ρωμ. 1, 18-19).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ ἐν προκειμένῳ ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ ὑπερβάλλοντος ζήλου τοῦ προφήτου αὐτοῦ Ἥλιου, ὁ ὅποιος ὅμως ἀδυνατεῖ νά ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ Θεὸς πρωτίστως καί κυρίως εἶναι φιλόανθρωπος καί μακρόθυμος, δηλαδή ἀναμένων τήν μετάνοιαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς λέγει καί ὁ Προφήτης Ἰωήλ: «Ἐπιστρέφητε πρὸς Κύριον τόν Θεόν ὑμῶν, ὅτι ἐλεήμων καί οἰκτίρμων ἐστί, μακρόθυμος καί πολυέλεος καί μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις τῶν ἀνθρώπων» (Ἰωήλ. 2,3), τούτέστιν μεταβάλλει γνώμην εἰς τήν τιμωρίαν τῶν κακιῶν μας.

Ἑρμηνεύων τούς ἀνωτέρω λόγους τοῦ Θεοῦ Παύλου, ὁ Θεόδωρος Μομφουεστίας λέγει: «Καλῶς δέ εἶπεν – ὁ Παῦλος- τήν ὁργὴν τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεσθαι. Ἐν γάρ τῷ νῦν αἰῶνι καλύπτεται ἀνεξίκακοῦντος Θεοῦ καί μή παραχρῆμα τιμωρουμένου, ἵνα μή ἀποκλείσῃ τῆς μετανοίας τόν καιρόν». Καί ἀναλυτικώτερον: Ὅρθως εἶπεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅτι ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ φανερώνεται εἰς τόν κόσμον, πλὴν ὅμως ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι ἀνεξίκακος καί ἀναμένει μέχρις τῆς τελικῆς κρίσεως τήν μετάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου, δέν προβαίνει εἰς ἄμεσον τιμωρίαν αὐτοῦ, δηλονότι τοῦ δημιουργήματός Του].

«Ὁ Ἡλίας καί ἐν ζωῇ αὐτοῦ ἐποίησε τέρατα καί ἐν τελευτῇ θαυμάσια τά ἔργα αὐτοῦ». [Ἐφ' ὅσον ἔζη ὁ Ἡλίας ὁ θεοβίτης, ἔκαμε θαύματα καί κατὰ τόν θάνατόν του ἐτέλεσε θαυμαστά ἔργα], λέγει ὁ Σειράχ (Σοφ. Σειράχ 48,14). Ἡ προφητική φωνή τοῦ ἐνδόξου Ἡλία ὡς καί τά τέρατα, δηλαδή τά θαύματα, τά ὁποῖα ἐποίησε λαμβάνουν χώραν εἰς μίαν ἐποχὴν ὅπου ὁ λαός τοῦ καί ὁ λαός τοῦ θεοῦ, ἐμαστιζέτο ἀπό τήν διαφθοράν ἀφ' ἑνός καί ἀπό τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ ἀφ' ἑτέρου. Τοῦτο μαρτυρεῖται ὑπό τοῦ βιβλίου τῶν Βασιλειῶν, ἔνθα ἀναγιγνώσκομεν: «Καί ἰδοὺ πρὸς αὐτόν φωνή καί εἶπε· τί σὺ ἐνταῦθα Ἡλιοῦ; Καί ὁ Ἡλίας ἀπαντᾷ : Μέγας ζῆλος κατέλαβε τήν ψυχὴν μου χάριν τοῦ Κυρίου Παντοκράτορος, διότι ὁ λαός σου ἐγκατέλιπον τόν Νόμον / τήν Διαθήκην Σου, τά θυσιαστήριά Σου κατέστρεψαν, τοὺς προφῆτας σου ἐφόνευσαν διὰ ρομφαίας, ἐγὼ ἔμεινα μόνος [μονώτατος] καί οὐδεὶς ἄλλος. Ζητοῦσι δέ νά λάβωσιν καί τήν δικήν μου ζωὴν», (Γ' Βασιλειῶν 19, 13-14). Εὐθύς αὐτόν ἐλέγχει ὁ Κύριος λέγων: Οὐ γάρ σὺ μόνος εἶ, ὁ μὴ προσκυνήσας τῷ Βάαλ. Κατέλειπον ἐμαυτῷ ἐπτὰ χιλιάδας ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι δέν προσεκύνησαν τόν Βάαλ, (Γ' Βασιλ. 19,18).

Ἡ προφητική καί κριτική φωνή τοῦ σήμερα τιμωμένου ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, δηλονότι τοῦ Ἡλιοῦ, δέν ἀφορᾷ εἰς τήν κοινωνίαν τῆς ἐποχῆς του μόνον, ἀλλά καί εἰς τήν σύγχρονον ἡμῶν ἐποχὴν καί τήν ἠθικὴν παρακμὴν καί διαστροφὴν τῶν θρησκευτικῶν ἀξιῶν γενικώτερον καί τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως, εἰδικώτερον.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, ὁ λόγος τοῦ ἀγίου προφήτου ἡμῶν Ἡλιοῦ καταγγέλλει τήν ἀδικίαν καί τήν εἰδωλολατρίαν τῶν παθῶν καί τῶν ψευδωνύμων θεῶν. Καταγγέλλει τήν ἀσέβειαν πρὸς τόν θεόν τῆς ἀγάπης τῆς δικαιοσύνης καί τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας. Καταγγέλλει τήν ἀνομίαν καί τήν ἀποστασίαν. Ταυτοχρόνως δέ – ὁ Πρόφητης Ἡλίας- κηρύττει καί ὁμολογεῖ ὅτι ζῇ καί δέν εἶναι ἀπὼν ὁ θεός τοῦ Ἀβραάμ καί Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, δεόμενος καί λέγων: «Ἐπάκουσόν μου, Κύριε, ἐπάκουσόν μου ἐν πυρί, καί γνῶτω ὁ λαός οὗτος, ὅτι σὺ εἶ Κύριος ὁ θεός καί σὺ ἔστρεψας τήν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου ὀπίσω». (Γ' Βασιλειῶν 18, 37), δηλαδή ὅτι Σύ Κύριε εἶσαι ὁ πραγματικός θεός, ὁ ὁποῖος δύνασαι νά στρέψῃς τήν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου καί πάλιν, ἵνα ἀκολουθῇ Σε.

Ἡ προσευχή τοῦ Ἡλιοῦ εἰσηκούσθη καί Κύριος ὁ θεός ἔστειλε πῦρ / φωτιά ἐξ οὐρανοῦ καί κατέκαυσε τό θυσιαστήριον τοῦ ψευδοῦς θεοῦ Βάαλ. Ἡμεῖς μέ τοιαύτην πίστιν καί θερμότητα καλούμεθα νά προσευχώμεθα καί νά δεώμεθα τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου Μαρίας καί ταῖς ἱκεσίαις τοῦ ἀγίου ἐνδόξου Προφήτου ἡμῶν Ἡλία. Ἀμήν ἔτη πολλά.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ καλῶς ἐπιμελούμενος τῶν τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Παΐσιος παρέθεσε δεξίωσιν καί μετά ταύτην τράπεζαν εἰς τό ἡγουμενεῖον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

<http://youtu.be/L0StGjEs1AE>

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC" returns="included" maximum_entity_count="500"]